

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

La gent gran sol dir que les informacions dels diaris, noticiaris, telediaris... només solen portar notícies dolentes; la meua mare –és l'àvia que tinc més a mà– sol insistir en aquest punt, tot i que, quan arplega *El Punt*, el primer que fa és repassar les necrològiques. Doncs bé, he decidit comprovar-ho: durant el juliol i l'agost he col·leccionat les notícies relatives a l'Alt Empordà que han aparegut en portada al dit diari.

Molta inseguretat | Passa davant de tots els altres assumptes. L'alcalde Vila de Figueres es queixa que el barri gitano li «distorsiona» la seguretat figuerenca (ai, el llenguatge pretesament correcte dels polítics!); en realitat vol dir que hi ha gitanos que es distingeixen per delinquir i passar-se la «seguretat» per... sí, per allà mateix. Però no només ells, perquè a Empuriabrava, per mirar de reduir el delictes, han decidit posar càmeres als carrers. Allà on no hi valen càmeres espia és als camps i boscos de Viladamat, Albons... i Cistella, que s'ha quedat sense telèfon deu dies pels reiterats robatoris de cable de coure. Miguel Rodríguez, famós lladre de cotxes, el celebrat *Miguelín* del país de pandereta i picarol, ha estat detingut... en un concessionari de vehicles. I a Lledó –al Lledó dels Vayreda i de la col·legiata de Santa Maria–, un energumen dispara trets pel carrer acollonint el veïnat; és detingut, alliberat, torna a disparar trets pel carrer, etc. A Roses ja han comissat tres tones d'articles al *top manta* i a més

diu que multaran els clients. Quan les coses –i les notícies– s'agreugen: a la platja de Castelló un nen mor sepultat accidentalment a la sorra; a la plaça de l'estació de Figueres troben un cadàver víctima de mort violenta; a prop hi ha el pas a nivell: hom destaca que en set anys el tren ha mort set persones que el travessaven amb la barrera baixada; i un darrer mort a Figueres: un (altre) energumen perfectament conegut mata amb una pala un conductor per una discussió de trànsit, i el remata passant-li per sobre del cap amb la camioneta. Encara el busquen.

Espanya | Els consistoris de Port de la Selva i Vilamaniscle es declaren oficialment desafectes a la Constitució; l'exèrcit torna una factura pel fet d'estar escrita en català, i el ministre Blanco decideix suspendre l'ampliació de l'N-II, empantanegada de fa anys.

Divers | El (poc) turisme deixa les ocupacions sota mínims; amb tot, els (suficients) turistes fan baixar l'atur. Ryanair volarà a Barcelona i, proporcionalment, menys a Girona. Els escalencs s'han quedat sense llum, i 15 banyistes agafen dermatitis a les aigües (porques) del riu la Muga. El diari només ha comptat els 4.000 habitants de Girona que no saben llegir ni escriure; quants en devem tenir a l'Alt Empordà?

Les (poques) bones | Vuit empreses estan interessades a instal·lar el futur parc eòlic als municipis de l'Albera. Més d'empreses: desencallen el complex comercial de la Jonquera. Cultura: obren els búnquers de l'Escala, que es podran visitar; al Castell de Figueres exposen fotos sobre l'art salvat per la República i la Generalitat durant la Guerra, i el Grup de Teatre de Roses participa en un telefilm.

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

Camins de ronda | Cabussar-se a mar des d'una roca és un plaer irrepetible que els adolescents han anat descobrint generació rere generació. Des dels molls, des de les esculleres, des de penya-segats assequibles i amb un fons de sorra més o menys profund, és innegable que el perill sempre hi és present, en alguns indrets més que no pas en d'altres. Com una serp d'estiu, les televisions i altres mitjans nacionals i forasters han fet un seguiment de tota la colla de joves que dia a dia desafien la llei de la gravetat tirant-se a l'aigua des de les roques denses i punxegudes que baixen del cap Roig a la Banyera de la Russa. Lligar la notícia amb el festival de música ha resultat estèril, però efectiu, en el sentit que ha permès als mitjans muntar més o menys una notícia.

D'altra banda, també ha estat recurrent el mal estat en què es troben els nostres camins de ronda. Algú s'ha referit a les malvestats de la nevada. Algú altre ha criticat la deixadesa de les administracions, les quals és cert que en aquesta qüestió juguen al ping-pong amb una efectivitat d'experts. No hi ha dubte que la nevada ha tingut sobre els camins de ronda el mateix efecte que la sentència de l'Estatut sobre els federalistes: una *puntilla* que remata. Nosaltres som moltes coses,

ACN

ACN

però també som els nostres camins de ronda: allà on els pins impossibles creixen desafiant el salanc i les seves arrels esdevenen dramàtiques, enrevessades, quasi minerals.

En ple estiu, la nevada ha tret el cap encara en molts dels nostres afers. Un alcalde baixempordanès deia que no pagarà a la companyia elèctrica fins que no se'n negociïn les compensacions. Els de l'ADF han allargat la vigilància a les Gavarres fins a final de setembre. N'hi ha que pelegrinem fins a Santa Caterina per si el Montgrí ens ofereix el seu ajut tel·lúric i allunya les nevades més enllà d'on són lògiques, habituals i potser necessàries.

Cada dos anys, homenatge a Xavier Miserachs | «Aquí al nostre país» -m'explica X. M.- «no hi ha cap mena de criteri fotogràfic. Vull dir que el món de la fotografia és un gran desconegut. Per no haver-hi, no hi ha ni col·leccionistes. Ni tan sols les institucions tenen clara la seva política, pel que fa a les fotos. No. No hi ha criteri».

«Esclanyà. La llum d'un març que no marceja. Les fotos: Miserachs: l'escriptura. Marxem amb el convenciment d'haver parlat amb algú que té molt clar el seu ofici, i que l'estima, perquè la feina li ha permès de ser al melic del món, de mirar-lo, de veure'l si més no: de fotografiar-lo.»

Vaig escriure aquestes notes el març de 2006, en una visita que vaig fer-li a casa seva. Em fascinaven tant el fotògraf com les seves fotografies. Cada dos anys els membres de la Biennal Miserachs lluiten per tal d'aconseguir del nostre país el criteri que esmentava Miserachs i exposen. I és cert que cada dos anys l'esforç representa un pas endavant. I això, no hi ha dubte, hauria complagut Xavier Miserachs, el fotògraf, el gran fotògraf.

AUTORETRAT — XAVIER MISERACHS

LA GARROTXA

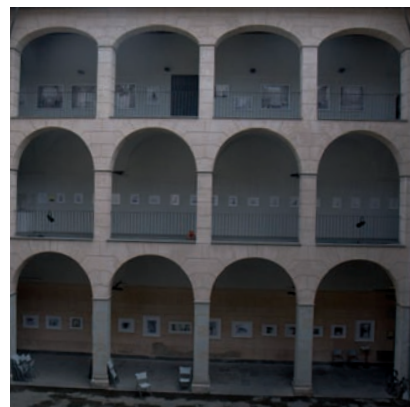
joan sala

Som una nació | Les dates de lliurament dels originals fan que sovint parlem d'esdeveniments de les comarques quan fa mesos que han succeït, com és el cas present. Però penso que s'ha de comentar la incidència que va tenir a la comarca la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut de Catalunya, i la notable representació de ciutadans de la Garrotxa que van anar a Barcelona el dissabte 10 de juliol per tal d'assistir a la corresponent manifestació que, sota el lema «Som una nació. Nosaltres decidim», va aplegar més d'un milió de persones. Diverses institucions van organitzar autocars per facilitar el desplaçament, a més dels que hi van accedir per mitjans propis. Feia goig veure gent molt diversa amb un objectiu comú. A moltes llars de la comarca es van penjar senyeres als balcons, una bona part de les quals eren estelades i encara hi estan penjades, tot un signe extern del desig de la gent. En aquest mateix sentit, el personal del Consell Comarcal de la Garrotxa, del Consorci de Salut Pública i Medi Ambient i del Consorci d'Acció Social de la Garrotxa va emetre un comunicat en el qual es declaren «moralment exclosos de l'àmbit de la Constitució espanyola» i afirmen que la sentència del Tribunal Constitucional tanca de forma definitiva el sostre d'autogovern de Catalunya dins de l'Estat espanyol. Sembla que no hi hauria d'haver cap organisme, en un país democràtic, que pogués retallar la voluntat expressada per un poble. Com recordava la presidenta d'Òmnium Cultural, «Serem invulnerables si estem junts, no hi ha tribunal que ens tombi». Però els polítics, una vegada més, no han estat a l'alçada de les circumstàncies en els dies posteriors. Haurem de prescindir-ne.

IX Biennal de Fotografia | S'ha celebrat enguany una nova edició de la Mostra Internacional de Fotografia d'Olot. Els seus organitzadors aconsegueixen que durant un mes llarg tota la ciutat estigui plena d'imatges fotogràfiques, ja que hi havia 56 exposicions en molts espais de la ciutat, de fet quasi en tots on era possible mostrar-ne, però a més els aparadors d'una setantena de comerços també exhibien les mostres dels fotògrafs que procedien d'arreu del món. És interessant constatar com es produeix aquesta biennal en una ciutat on les arts plàstiques tradicionals tenen una forta presència; de fet potser són el detonant de l'èxit de la mostra, ja que s'hi combinen diferents autors amb llenguatges molt dispars, com passa amb les arts pictòriques. Ens recorden els organitzadors que durant tots aquests anys ha desfilat per la Biennal l'obra de més de 300 fotògrafs, alguns d'ells vinguts de lluny, una part dels quals aprofiten la mostra olotina per portar-hi les seves noves col·leccions. La implicació dels participants en la Biennal és molt gran, ja que han d'estar presents en el muntatge, la qual cosa indubtablement facilita la comunicació entre l'autor i el públic. Són, en conjunt, unes manifestacions que per la seva qualitat cal no obviar, com de fet ja constata el públic que segueix la mostra i que augmenta en cada edició.

Dones i educació | A mitjan novembre se celebraran a Olot les XIX Jornades d'Història de l'Educació, dedicades al paper que han tingut les dones al llarg dels anys en l'educació escolar, tot i que sovint la seva tasca ha restat silenciada. Un seguit de comunicacions i conferències repassaran la injusta situació viscuda per aquestes professionals.

BIENNAL DE FOTOGRAFIA